

РЕЗОЛЮЦІЇ

Українці м. Нью-Йорку, що зібралися дня 4-го грудня 1960 року в Українському Народньому Домі при 140-142 Друга Евея, та в Чікаго 10-го грудня 1960 року з нагоди 30-ої річниці судового процесу над Спілкою Визволення України й Спілкою Української Молоді, що його влаштували у березні й квітні 1930 року в Харкові — тодішній столиці т. зв. Української Радянської Соціалістичної Республіки червоно-російські окупанти України, ухвалили наступні резолюції:

1. Саме тепер, коли на нарадах Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй постановлено справу ліквідації колоніалізму в світі, а в роді опікуна й оборонця колоніальних народів виступають відпоручники найбільшої і найбрутальнішої в наші часи російської колоніальної імперії, що заховалася під назвою ССРСР, що згідно советської конституції є нібито добровільним союзом окремих суверенних національних республік, які постали на руїнах бувшої царської російської колоніальної імперії, судова розправа, що її вчинила Москва над членами Спілки Визволення України й Спілки Української Молоді, та невгаваючий тотальний терор проти цілого українського народу, викривають усю забріханість червоної Москви за її турботи про долю поневолених націй. Навпаки, комуністичні правителі сьгоднішньої Росії є ворогами національної свободи не-російських народів в середині ССРСР, та продовжують супроти них попередню царську, імперіялістичну, колоніяльну політику, яка має за ціль шляхом народовбивства, русифікації та систематичного переселювання зліквідувати постійну загрозу для цілоти російської колоніальної імперії.

2. Підпільна діяльність Спілки Визволення України й Спілки Української Молоді у підсоветській Україні, що ставили своїм завданням викинення революційним шляхом нових російсько-комуністичних колонізаторів, знайшла підтримку в українських народніх масах тому, що московський центральний комуністичний уряд поставив на чолі т. зв. Української Радянської Соціалістичної Республіки своїх вислужників з поміж українських комуністів, які діяли в інтересах Москви проти національних, соціально-економічних і політичних інтересів українського народу.

3. В умовинах колоніальної залежності України від комуністичної Росії, Спілка Визволення України й Спілка Української Молоді розгорнули широку національно-виховну й політичну діяльність серед українського народу, а зокрема серед молоді, використовуючи для цього культурні, наукові, уч-

бові, гуманітарні та інші заклади підсоветської України, що в той час ще не були під повною контролею московської експозитури т. зв. Комуністичної Партії (більшовиків) України.

В СВУ й СУМ-і об'єднувалися українці-патріоти: науковці, письменники, вчителі, кооператори, студенти; українське патріотичне селянство й робітництво; українці старшини червоної армії — всі ті, що вороже були наставлені до російських колонізаторів та принад "загірної комуни".

Центром протимосковського спротиву була Всеукраїнська Академія Наук у Києві, віцепрезидентом якої був академік Сергій О. Єфремов — провідник Спілки Визволення України.

4. Діяльність Спілки Визволення України була тісно пов'язана з відродженою Українською Автокефальною Православною Церквою, яку очолював Митрополит Василь Липківський. Її відновлено було волею українського народу у 1921 році проти бажань комуністичної, атеїстичної Москви після 250 літньої заборони її царськими правителями російської імперії.

5. Національне відродження українського народу, унапрямуване Спілкою Визволення України, налякало російсько-комуністичних колонізаторів та її вірних вислужників місцевих комуністів, тому Москва, спираючись на свої окупаційні війська й таємну поліцію—НКВД та на Комуністичну Партію (більшовиків) України, повела тотальний терористичний наступ проти всіх без винятку ділянок національного життя українського народу, ціль якого була обезголовити українську націю винищенням її провідної інтелектуальної верстви, а потім і знищенням фізичної сили самого народу, що загрожували колоніальним плянам Москви в Україні.

6. На судовому процесі проти Спілки Визволення України та Спілки Української Молоді російські колонізатори винесли смертний присуд пілому українському народові. Якщо у 20-их роках комуно-російський терор в Україні обчислюється тисячами знищених українських "буржуазних націоналістів", то від процесу СВУ у 1930 році по 1941-ий, тобто до дня вибуху Другої світової війни, московські колонізатори руками місцевих комуністів знищили фізично, чи заслали на повільне вмирання в Сибірських тундрах, або примусили замовкнути біля 500 українських вчених, науковців, письменників; знищили фізично 32-ох єпископів Української Автокефальної Православної Церкви і її Митрополита Василя Липківського, а саму церкву заборонили. До числа знищеного українського духовенства треба додати ще кілька тисяч священ-

ників по всій Україні та інших служителів Української Церкви. Натомість, після Другої Світової Війни комуністична Москва, відновила в Україні московське "православ'є" яке, як і за царату, є одним із засобів колоніально-русифікаційної політики Росії серед не-російських народів.

7. Московські колонізатори та їх вислужники, українські комуністи, несуть повну відповідальність за знищення голодом у 1932-1933 роках 6 мільйонів українського селянства, спричиненого відібранням харчових середників, що було відплатою Москви за численні збройні повстання селян проти советської влади та саботування колективізації; московські колонізатори та їх вислужники відповідальні за винищення 3-ох мільйонів т. зв. куркулів, тобто заможні українських селян і їхніх родин, яких комуністи уважали потенційними ворогами советської влади.

8. Але друга світова війна засвідчила, що, не зважаючи на величезні інтелектуальні й фізичні втрати, що їх зазнав український народ під колоніальним чоботом комуністичної Москви, його стремління до волі й державної незалежності зломлені не були. Навпаки, вони вибухли з новою силою, що: з одного боку, виявили себе в збройній боротьбі Української Повстанської Армії проти обох ворогів української державної незалежності: німецьких і російських окупантів, а з другого боку, спонтанним відродженням на теренах бувшої під советської України українського національного життя, в чому провідну роль відігравали уцілілі від комуністичного терору члени СВУ й СУ-М-у й українські патріоти. Ця живучість української нації викликала шаленну лють у московського диктатора Сталіна, який запланував був диявольський плян виселення 40 мільйонів українського народу з його прадідних земель, що викрив у своїй таємній доповіді Н. Хрущов на XX з'їзді комуністичної партії СРСР у 1956 році.

9. Наслідки комуністичного народовбивства, доконані над українським народом, підтверджує перепис населення СРСР, переведений у 1959 році, згідно з яким, число українців в Україні і в цілому СРСР є меншим від того, що було вказане переписом населення у 1926 році. Але в число українців за переписом 1959 року входить 5 мільйонів українського населення прилучених до України західно-українських етнографічних земель, що довгий час знаходились під окупацією Польщі, Мадярщини, й Румунії. Отже за 40 років колоніальної політики червоної Москви в Україні, український народ по самим мінімальним обрахункам втратив 20 мільйонів свого природнього приросту!

10. Систематична народовбивча політика Мос-

кви, скерована на знищення української нації, свідчить про те, що представники т. зв. Української РСР в Об'єднаних Націях не є жодними виразниками волі й бажань українського народу, а є вони звичайною московською агентурою з поміж її колоніальних вислужників в Україні.

Пропагандивний виступ московського губернатора України М. Подгорного — першого секретаря ЦК Комуністичної Партії України, у якому він твердив під час дискусії в ООН 4-го жовтня 1960 року, що "Україна підписала статут ООН, як суверенна і вільна держава", є цинічним глузуванням з статуту ООН, бо однією з ознак суверенності кожної держави є її піддані, а ми з власного перебування під советами знаємо, що ніяких підданих Української РСР немає, натомість всі мешканці України згідно персональних паспортів є громадянами СРСР.

Другим московським обманом є те, що М. Подгорний під час свого виступу говорив українською мовою, коли ми з власного досвіду знаємо, що урядовою мовою в Україні є примусово насаджена Москвою російська мова, яка панує, за незначним винятком, в усіх державних установах, на всіх промислових підприємствах у всіх учбових закладах т. зв. УРСР. Це, що українською мовою появляються газети, журнали й друкуються книжки є звичайним замилюванням очей тим народам, що ще не потрапили під безпосередній колоніальний чобіт комуністичної Росії. Але і в цих україномовних виданнях українці примушені вихвалити російський расизм, та дякувати росіянам за те, що українці взагалі живуть на світі!

11. У зв'язку з тим, що теперішній диктатор СРСР Н. Хрущов ствердив на XX з'їзді комуністичної партії в лютому 1956 року факт масового народовбивства не-російських народів в СРСР, та ліквідацію через це кількох "автономних советських республік", Об'єднані Нації мають повну підставу перевести дослідження народовбивства, що їх доконала російська колоніальна імперія поневоленими нею народами.

12. Ми українці, американські громадяни, висловлюємо щире подяку Прем'єрові Канади Джанові Діфенбейкерові за його виступ на 15-ій сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, у якому він затаврував російський колоніалізм. І хоч у своєму виступі він ніби мимохіть згадав "український волелюбний народ", це зчинило серед московських колонізаторів і їхніх вислужників і в ООН і в самій російській комуністичній імперії справжню оборонну психозу. Вся преса під советської України на наказ із Москви переповнена образами на адресу канадійського Прем'єра, який, мовляв, втручається в справу української 'самостійної держави', ця ж

преса доказує, як процвітає український народ та його культура і техніка під російським колоніальним чоботом.

Це є найкращим доказом того, що московських пропагандистів в ООН, які шукають за колоніалізмом США на Кубі, треба бити незаперечними фактами московського брутального колоніалізму саме в середині цієї величезної тюрми народів!

13. Але ми українці, американські громадяни, з прикритістю стверджуємо, що наша могутня держава США, на яку звернені очі всіх поневолених народів, як на оборонця волі і справедливості, не спромоглися взяти ініціативи в свої руки в поході проти російського колоніалізму, зокрема в питанні поневолених Росією неросійських народів. Навпаки, представники США в ООН дозволяли безкарно обливати помями наш Уряд і його Президента Д. Айзенгавера московським пропагандистам, які атакували США за колоніалізм та імперіалізм.

14. Саме Провидіння дає сьогодні в руки Урядові США могутнішу зброю від атомової бомби, а саме — питання російського колоніалізму. Якщо довкола цього США змобілізують думку не-комуністичного світу, Москва змушена буде перейти до оборони, що не матиме жодного успіху, бо серед американських громадян є сотки і тисячі жертв московського народобивного колоніалізму, є документи про нечуваний в історії цивілізованого світу

терор, застосований Москвою проти цілих народів, і одним з таких документів є судовий процес над Спілкою Визволення України й Спілкою Української Молоді.

Поставлене на порядку денному питання про російський колоніалізм розкриє очі тим народам Азії й Африки, які під впливом московської пропаганди стають на шлях неутральности між Сходом і Заходом, чи сподіваються для себе користей через шукання заступництва Москви за їх національні інтереси.

15. Ми звертаємось до всіх членів Об'єднаних Націй, зокрема до тих народів, що не так давно здобули державну незалежність, щоб вони піднесли об'єднаний голос в обороні людських і Божих прав поневолених Росією народів, бо тільки державна незалежність цих народів є запорукою того, що й Ваша власна незалежність буде довготривалою!

На прикладі вислужництва українських комуністів перед Москвою, всі вільні народи повинні пам'ятати, що комуністи всіх рас і національностей є московською агентурою й ворогами національної й державної незалежності власних народів. Тому їх треба поборювати, як московську п'яту колону, на яку спирається Москва у своїх колоніальних плянах щодо загарбання всього світу.

Нью-Йорк, у грудні 1960 року.